

[Gert Petersen]

påtager sig netop i den givne situation. Statsministeren ved nemlig udmærket, at det bliver svært at føre fagbevægelsens medlemmer bag lyset også næste gang, efter at de har set, hvordan de ofre, som de ydede sidst, blev ydet aldeles forgæves. Der kom ingen forbedring i beskæftigelsen, og den sociale situation blev forringet. Statsministeren ved derfor, at det er at føje spot til skade, hvis man allerede nu begynder at tale om en nulprocent lønramme. Derfor synes statsministeren måske, at hans økonomiminister har været lidt vel tidligt ude, men vent bare, så vil man få at se, at det er den åbenhjertige økonomiminister, der styrer den sag!

SF finder ingen anledning til at sige og mene andet om denne regering, end hvad vi sagde før valget og under valgkampen. Det er en regering, der fører en borgerlig klassepolitik, som vi ellers ikke har oplevet det i Danmark i de sidste 2-3 generationer. Denne regering skal ikke regne med nogen imødekommenhed fra SFs side. Andre kan forhandle om samarbejde, det er deres sag, selv om jeg vil fraråde det, men socialistisk folkeparti er i opposition til denne regering, klart og tydeligt.

Valget gav regeringspartierne og deres radikale medløbere et spinkelt og, tror jeg, ganske usikkert flertal. Derimod ændrede valget meget lidt ved det reelle styrkeforhold i befolkningen.

Trods en enorm PR-indsats centreret ikke mindst om statsministerens person lykkedes det kun den borgerlige lejr at få flyttet 1,5 pct. af stemmerne. Det svarer til ca. 50.000 vælgere. Det var det hele. Det borgerlige jordskred, som man havde håbet på, blev til nogle småsten, der rullede.

Valget blev oven i købet et sviende nederlag til to partier, nemlig det, der er mest reaktionært i social og økonomisk henseende, fremskridtspartiet, og det, der er mest reaktionært i udenrigspolitisk henseende, nemlig centrum-demokraterne. Hvem af dem der har rekorden i reaktionær kulturpolitik, har jeg opgivet at finde ud af.

Under alle omstændigheder – deres nederlag var tankevækkende, men de er her jo stadig, en stund endnu da, så derfor vil jeg godt føje til, at hvis det radikale venstre fortsat vil lade sig smede ind i en alliance, der omfatter disse to reaktionære partier, så er det naturligvis de radikales egen sag, men mon det

var det, de radikale vælgere forestillede sig? Jeg husker endnu – fordi jeg er ikke sådan til sinds at glemme valgkampen – hvordan hr. Niels Helveg Petersen sagde, at valget i virkeligheden stod mellem det radikale venstre og fremskridtspartiet. Trods alt tror jeg også så godt om de radikale, at jeg tror, de ikke har det godt ved det, de foretager sig. De vil også derfor hellere i stedet for at synde alene synde parvis – det siges også at være morsommere – og gør sig derfor alle mulige anstrengelser for at lokke socialdemokratiet med ind i fornøjelserne, tilbage til det store bal i den borgerlige. SF vil advare socialdemokratiet mod at tage mod invitationen.

Vi tror, at når de borgerlige kunne fravriste socialdemokratiet 3 mandater, skyldes det, at det socialdemokratiske alternativ ikke var klart nok, og især at den socialdemokratiske fortid er for meget præget af disse baller i det borgerlige forsamlingshus, men vi tror også i SF, at når socialdemokratiet undgik det forventede kæmpenederlag og alt taget i betragtning klarede sig rimeligt godt, skyldes det, at socialdemokratiet i stigende grad i den forløbne periode begyndte at føre en klar oppositionspolitik over for den borgerlige nedskæringspolitik. Jeg vil indtrænge opfordre socialdemokratiet til at blive ved med det. Et langsigtet socialdemokratisk samarbejde med den nuværende regering om den økonomiske politik vil blive en katastrofe ikke kun for socialdemokratiet – det kunne vi andre jo nok leve med, måske af – men for arbejderbefolkningen og for hele landet.

Hvad finansloven angår, vil socialistisk folkeparti stemme imod den. Vi anser afstemningen for en tillidsafstemning, og vi nærer dyb mistillid til regeringen. Jeg vil håbe, at socialdemokratiet også stemmer imod. Regeringen er nemlig ikke blevet bedre, fordi der har været valg.

Jeg vil godt erkende, at socialdemokratiet før valget stillede 4 krav for at stemme for finansloven, og hvis disse 4 krav virkelig opfyldes, vil en socialdemokratisk ja-stemme ikke være noget bedrag over for vælgerne. Til gengæld: uden opfyldelse af disse krav om ungdomsgaranti, om ophævelse af dagpengefastfrysningen, karensdagsordningen og fattigdomsparagraffen vil det være et vælgerbedrag, hvis socialdemokratiet stemmer for finansloven, og jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at den regering, vi har, som er